

[Hans Jacob Sørensen.]

ikke, de skulde nok salvere sig, de vilde have Lov til at lufte dette Forslag, idet de stolede sikkert paa, at de to Oppositionspartier ikke brød det givne Ord.

Jeg beklager ikke, at det er os, der staar paa det Standpunkt, vi staar paa, og at det er de Herrer, der har anbragt sig dér, hvor de for Øjeblikket ligger,

Maa jeg saa sige til det ærede Medlem Hr. Hans Hansen, at det er et meget billigt Standpunkt, det ærede Medlem indtager: han vil stemme mod det foreliggende Lovforslag, men han har ikke forsøgt — og jeg tror heller ikke, det ærede Medlem kan gøre det — at vise, hvad Retsstatspartiet vil paa dette Omraade. Lad os faa lidt Besked herom, hvis det ærede Medlem blot kan antyde det: Een Ting er jo i hvert Fald sikkert: det, de Herrer, der vil stemme mod det foreliggende Lovforslag, vil opnaa, er, at vi beholder den Tjenestemandsløvslov, vi har. Det er givet, at man her kan opstille Valget mellem, om vi skal beholde det, vi har, eller tage det, vi kan faa. Jeg har ikke tvivlet om, hvad man skulde vælge, for det er min bestemte Overbevisning, at den Tjenestemandsløvslov, vi kan faa, er bedre end den, vi har, og derfor anbefaler jeg ærede Medlemmer at stemme for det foreliggende Lovforslag.

Vesterager: Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen ser ganske bort fra een eneste Ting, ellers var hans Tale vist meget fortræffelig, men han ser ganske bort fra Pointet i det hele, nemlig Overenskomsten. Hvordan kan man gaa ind i en Overenskomst og saa sige: Hvis de andre er villige til at løbe fra den, er jeg selvfølgelig ogsaa villig dertil! Hvor kan et Medlem stille sig saaledes, at han siger: Hvis Venstre og Konservative vil rende fra Overenskomsten overfor Guldsnorene og overfor Embedsmændenes Centralorganisation, er jeg ogsaa villig dertil, men hvis de ikke vil, saa vil jeg selvfølgelig heller ikke, saa kan jeg ikke faa det ud af det, som jeg gerne vilde have. Man maa dog enten holde sig til Overenskomsten eller ogsaa tage Ansvaret og stille sine Ændringsforslag. Jeg tror ikke, det vilde have været raadeligt at komme med 300 Ændringsforslag, som vilde være nødvendige efter det skitserede Forslag. Jeg tror, at adskillige, for ikke at sige mange, i denne Sal vilde være blevet forbavset, hvis det var sket.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Hansen skal jeg sige; at jeg har ikke gjort nogen Undskyldning for Lovforslaget, og jeg agter heller ikke at gøre det, jeg mener, at Løn-

ningsspørgsmaalet her er løst paa en god Maade. Jeg kan godt se — det indrømmede jeg ogsaa, første Gang jeg havde Ordet —, at Tiderne har ændret sig noget, siden vi i August blev enige om det økonomiske Grundlag, vi skulde arbejde paa, men jeg kan ikke anerkende, at der er sket saa stor en Forandring, at vi uden videre nu skulde omkalfatre det hele.

Der er en Ting, der er mærkværdig, og det er, at man stadig kun taler om, at dette Lovforslag indeholder en Forhøjelse af Udgifterne, men man taler aldrig om de gennemgribende Ændringer, det vil indføre, og som vil faa den allerstørste Betydning baade for Staten og for Tjenestemændene. Efter min Mening er det af uhyre social Rækkevidde, at Pensionsgebyret forhøjes til 5 pCt., og det, der er nedlagt i Regulerings-tillæget og i Aspirant-Ordnningen, har alt sammen stor Betydning, langt større Betydning end den Udgiftsforøgelse, som man ved enhver Lejlighed taler om. Det er nu en Gang saaledes, at naar man skal naa til en Overenskomst mellem de politiske Partier og ogsaa med de forskellige Tjenestemandsgeselskaber, maa man give noget, og saa kan man ikke uden videre forlange, at man skal faa sine egne Anskuelser ført igennem i alle Enkeltheder.

Overfor den højtærede Finansminister vil jeg gerne sige, at jeg venter jo ikke, at det skal være saaledes, at der ikke skal tages Hensyn til Kvalifikationer ved Forfremmelser. Det vilde vist være lidet heldigt, men der er jo en Forskel alligevel paa, om man vil opfylde nogle af de Forventninger, der er vakt hos de ældre Assistenten om, at nu kommer der alligevel en Mulighed for Avancement, eller om man vil se helt bort derfra. Det var det, jeg ventede, at den højtærede Finansminister vilde tage Hensyn til, at det har været Tanken med det. Og jeg tror, det vilde være en Uretfærdighed mod de ældre Assistenten, hvis man forbigik dem og slet ikke tog noget Hensyn til deres Alder og Anciennet.

Det, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet kaldte en Solstraalehistorie, er nu ikke nogen rigtig Solstraalehistorie. Det er i Virkeligheden grebet ganske ud af Livet, som det former sig. Naar Finansministeren forelægger et Forslag her og forelægger det i fuldstændig Overensstemmelse med, hvad der er Enighed om i Kommissionen, men samtidig lader skinne igennem, at han kunde have Lyst til at ændre det til en helt anden Skikkelse, er det ikke saa mærkeligt, at der hos de Mennesker — det er jo ikke saa faa —, som synes, at de er blevet